

14397

Pevajou slavec

Pesmi

Družni

Prvi zvezek — Prvi natis

Napisal, založil in na svetlo dal MAT. BELEC

pri Sv. Bolfanku v Slov. goricah

1917

CENA: K 1.50

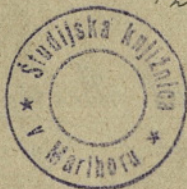
Vse pravice pridržane — Tiskal Blanke v Ptuj

ZGODOVINSKO DRUŠTVO
MARIBORU

Mat. Beley

1.172/2

Š 13880

Mat. Belec:

Pevajoči slavec

Tu v senčnem gaju ljube domovine
Kjer mati me slovenska je rodila ;
Se mi je želja v srcu izbudila,
Ki mi prinaša vedne bolečine !

Nobena ura skoraj mi ne mine,
Da bi ta želja se ne ponovila
In meni rane zopet ne storila,
Ki več nikdar na zemlji ne izgine !

Iz bolečin, ki v srcu so nastale
Pa raste venec z rožic nestrohljivih,
Ki zdaj ga spletam brez najmanjše hvale.

Slovenec glasov sem nepozabljivih
Zapustil v pesmih svoje zbirke male,
Le za spomin sedanjih časov krivih !

Napisal, založil in na svetlo dal MATIJA BELEC, Sv. Bolfank Slov. gor.

Prvi Prvi zvezek.

REVISED 1870

REVISED 1870

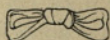
Vsebina

	Stran
Pozdrav	7
Večernica	9
Popotnik	10
Struni	12
Pevčeva sreča	13
Trpinova pritožba	14
Posvetna čast	16
Moj grob	19
Keđaj bom moral umreti?	21
Naša dolina	23
Pepelnični zvon	25
Vzgleđ hvaležnosti	27
Mladosti ni!	30
Prišla bo pomlad!	32
Lastovkam v pozdrav	34
Škrjančku	36
Pritožba	38
Moj vrtec	39
Posvetna sreča	41
Izpuljeni cvet	44
Rožica na grobu	46
Nevesta	49
Za gostijo na večer	51
Moje sanje	53
Beračeva smrt	56
Trdosrčnež	62

Dodatek

Naše domače žalostinke

Jožef Vodušek †.	67
Franc Ciglar †.	69
Janez Marinič †.	73
Terezija Pukšič †.	77

Pozdrav

Pozdravljam te slovenski kraj,
Planina, dol in plan!
Sam Bog ti sreče mnogo daj
V mogočno tvojo dlan!
    Z nebes dobiš,
    Kar si želiš
Za svoj preblagi stan.

Pozdravljam Vas mladeniče,
Sinovi hrabri Vi!
Ki dom naš dragi branite
Pred vražjimi strastmi.
    Bog živi Vas
    Naj vsaki čas
Do konca Vaših dni!

Pozdravljam Vas vse deklice
Iz globočin srca!
Oh, Ve slovenske rožice,
Vi biseri sveta!
    Saj Vam želim
    Doklér živim
Vso srečo iz neba!

Pozdravljam skupno Vas enkrat
Očetje, matere!
Prijatliji, sestrica in brat
Pozdrav moj sprejmite
    Naj vsaki stan
    Bo blagrovan
S pozdravom sreče še!

Pozdravljam še za takrat vas,
Ko v grobu bom trohnel;
Naj še tedaj odmeva glas,
Da pil sem ga vesel!
    Vam zraven pa
    Sem iz srca
Zdravljice lepe pel.

Pozdravljen bodi še tedaj
Moj dragi, zvesti dom!
Saj ljubil te zemeljski raj,
Do groba srčno bom!
    Slovenstvo vso
    Pozdravljeno
Si mi na vekomaj!

Večernica

Se komaj nam solnčice skriva,
Že zvezda se lepo žari ;
Ter žarke iskreče izliva
Na zemljo, ko mrak se stori.

Oj, zvezda večerna premila,
Ki tam se nad goro svetliš !
Saj lepšega ni več svetila,
Kot, kadar ti v noči goriš !

Glej, sestic imaš nad milijone,
Ki zbrane krog tebe so še ;
Se tudi jim bliskajo krone
Pa ti si najlepša nad vse !.

Ti zvezda vseh zvezd si kraljica
Saj tebe vesel je ves svet !
Ko zre ti v nebo lepotica
Tvoj nikdar odcveteni cvet.

Le ti nam nikdar ne zatoni
Temveč nas obsevaj vsikdar !
Nam kaži med vsemi miljoni
Še sreče nebeške svoj žar !

Popotnik

Sem si vglasil strune zlate,
Da bom spremljal pesmico ;
Ki bom ž njo veselil brate
Vmes še drago sestrico.

Glejte, bratje in sestrice,
Kako srečen človek je!
Kteri duha cvet cvetljice,
Ki doma razcvete se.

Jaz po svetu jadikujem
V bridkih solzah dan na dan ;
Z bolnim srcem preišlujem
Vedno svoj nesrečni stan !

Vas ima dom v svojem krili
Mene pa pode okrog ;
Vendar pojem le po sili
V sredi tuge in nadlog.

Za me ni posvetne sreče,
Da bi k domu našel tir ;
Vendar tja srce me vleče,
Kjer bom vžival večni mir !

Vedno bližje jaz potujem
Na življenja končni rob ;
Na katerem vedno čujem,
Da moj pravi dom bo grob !

Struni

Kaj vendar je v tebi ti struna premila,
Da tako prekrasno in milo doniš ?
Se trese srce mi, se trese mi žila,
Ko struna ljubljena se ti oglasiš !

Ko potok šumeči deliš mi glasove,
Ki so mi od srebra ljubejši zares ;
Ker ti mi preganjaš strasti še valove
Ki mučijo mene v življenju še vmes !

Na rajsko veselje me tudi spominjaš
Za katero me vodiš pošteno, lepó ;
Svoj glas plemeniti v srce mi utrinjaš,
Da srečno je v prsih mi bilo in bo !

Le doni, mi doni ti struna premila
In celo življenje me ti osrečuj !
Še kadar bo ura mi zadnja odbila
Mi srečo še strunica ti oznanuj !

Pevčeva sreča

Si pevec srebrne je strune navil,
Ker peti bi ž njimi rad svoje učil;
On rad bi omehčal jim trdo srce
In zraven ohladil jim dušno gorje.

Do zdaj se mu sreča izpolnila ni
Zastonj se še trudi in v prazno uči;
Ker ni mu odprto nobeno srce,
Zato pa grenkosti učencev ne ve!

Premilo pač pesniku strune doné
Učencem globoko pretresa v srce;
Pa dokler prepeva in dokler uči,
Ta čas se mu sreča še dobljena zdi.

In, ko je obmolknil pa pesmice glas
Ter ko so utihnile strune za čas;
Učenci pustijo spet njemu srce
Ter grejo po svetu prikrivat gorje!

Trpinova pritožba

Oglej se Oče visočin
Na revne zemlje sina!
Naj se usmili ti trpin
Te prosi solz dolina.

Oh, reši ga nebes vladar
Pred rabeljskim očesom!
Ki ga brez milosti vsikdar
Priganja še s potresom.

Kdo rabelj je in kaj potres,
Trpin me ne razume,
Odgovor mu podaj zares
Ti Bog nebeške trume!

Je rabelj — mislim bogatin
Potres so pa krivice;
Ki ž njimi muči se trpin
V nasprotno stran pravice.

Trpi in dela dan na dan
Od zore in do mraka;
Otožen zmiraj in solzán
Ves v bolečinah plaka.

Saj muči se še mnogokrat
V ponočni pozni uri;
Potem v plačilo rabljev brat
Zapahne za njim duri.

Oh, vprašam Oče te nebes
Kdaj bo mu konec znoja?
Da vleže se trpin zares
Na posteljo pokoja?

Pa nekaj vendar ga krepí
To duh njegov še sluti,
Da ložje voljno vse trpi
In srečen se občuti!

Le zvesta zadovoljnost še
Mu sveta je podoba;
Le ona spremljevalka je
Od rojstva mu do groba.

Le eno včakal bo trpin
Gotovo to doseže;
Da reši se teh solz dolin
In v grob miru se vleže.

Le tam pravica je in mir,
Kakoršne ni med nami;
Tam rabeljskih krivic nemir
Trpina ne predrami...

Posvetna čast

Sem bil na robu groba stal,
Mi pade strah v srcé ;
Po udih vseh sem trepetal
Kaj videl še — gorjé!

Pogrebec ravno je končal
In grob je spet odprl ;
V katerem dolgo mož je spal,
Ki v slavi je umrl !

Ko izmetaval je kosti
Tik mene na zemljo :
Prijazno me nagovori :
»Poglej prijatelj to !

Oglej si te koščice zdaj
Vse gole brez mesa ;
Ki vso življenje so nekdam
Slovele sred sveta !

To prazno zdaj glavo poglej,
Ki vrgel sem jo v stran ;
Več lasov, kože ni na njej,
A v njej pa ni možgan !

Kjer bile svetle so oči,
Tam zdaj je prazno vse;
Ušes, jezika tudi ni,
Vse v prah strohnelo je.

Zdrobljene prsi v kotu tam
Ležijo brez srca;
Zagrebel sem ga nekdam sam
Zdaj več ne najdem ga.

Tu vidiš zdaj poteze vse,
Glavo, roke, noge;
Le ti ostanki moža še
So mi v spominu le!

Le ta kameni spomenik
Je tu na grobu stal;
Le on je pričal, da velik
Pod njim gospod je spal.

Strohnele bodo še kosti
Bo prah iz njih postal;
Mož tukaj prejšnjih bo časti
Naprej še mirno spal.«

Govor pogrebčev je končan
S tem, da pogleda v svet;
Od koder nesel trop je zbran
Mu novo žrtev spet. . .

Glej, to je vsa posvetna čast
In to je naš spomin ;
Ker smrti, groba vse je last
Te zemlje pokrajin.

Zatorej, kaj pomaga vsa
Posvetna skrb in čast ;
Ker, kakor blisk se izpelja
V nesrečno groba past !

Moj grob

Oj zemlja mi ljuba, oj zemlja mi draga,
Katera zasula boš moje srce!
Le bodi mi lahka, le bodi mi blaga
In skrij mi pred svetom vse grenke solze!

Po tej površini te solzne doline
Si iščem zavetja po noči, po dné;
Preiskal sém mesta, vasi in planine
Pa stalnega doma ni najšlo srce.

Sem prišel na vrtec ograjen zeleni,
Na katerem mejniki življenja stojé;
Bo tukaj dom stalen se tako zdi meni
Od tukaj po svetu me več ne podé.

Le tukaj bo stalna mi hišica dana,
Tu mirno zavetje, moj pravi bo dom;
Bo tu nevzdramljiva mi postelj postlana
In tukaj več solzic prelival ne bom!

Spomin mi s kamena ne bode izklesan,
In rožic premilih na grobu ne bo;
Le križ bo leseni mi revno iztesan,
Ki tudi bo zlezal za menoj v zemljo.

Črez nekaj let več že ne bode znamenja
In veter raz groba že prah bo valil ;
Pa vendar spominek še bode življenja,
Ki zdaj sem ga v pesmih med narod razlil.

Če ravno za grob se več nikdo ne zmeni
Pa vest mi zato še srca ne teži ;
Saj narod me pomni prihodnji ljubljeni
Med katerim moj duh neumorno živi !

Zatorej mi bodi le zemljica lehka,
Da mirno in srečno pod teboj naj spim !
In postelja v grobu ostani mi mehka,
Do časa, da vnovič se spet ne zbudim !

Kedaj bom moral umreti?

Kedaj moral bom umreti,
Vprašam ljubi znanci vas!
Če mi znate razodeti,
Kdaj ločitve pride čas?

Kakor nemi vsi stojijo
Odgovora ne vedó;
Slednjič mi odgovorijo:
»Pač nam je neznanó to!«

Vprašam pisane livade,
Vprašam razcveteni gaj;
Kdaj po me se smrt prikrade,
Da mi bo življenja kraj?

Zopet tiho vse ostane
Še ne zmeni se za me;
Ni jim mar za moje rane,
Ki jih čuti zdaj srce!

Vprašam ptičev zbor leteči,
Vendar mi povejte vi;
Da mi enkrat bo po vseči,
Kje, da mene smrt vmori?

Ptiči rahlo šepetajo
Še vprašujejo za smrt ;
Tudi oni mi ne znajo,
Kdaj bo meni grob odprt !

Vprašam potok šumljajoči,
Daj mi vsaj odgovor ti !
In ustrezi želji vroči,
Kadar dan mi otemni ?

Tudi potok tiho teče,
Oh, ne mudi me nikar !
Jaz ne znam, pojdoč mi reče,
To le zna nebes vladar !

Mi nadalje potok pravi :
Tega nikdo zvedel ni ;
On, ki biva v rajski slavi,
Tega znati ne pusti !

Naša dolina

Pozdravljena bodi mi naša dolina,
Ti nepozabljivi moj zemeljski raj!
Saj priti ne moreš mi več iz spomina
Če ravno ves svet bi preromal kedaj!

Le gledaj prijatelj raz tega le griča
Kakó po dolini se vidi lepó;
Saj sam boš sprevidel in sam si boš priča,
Da naša dolina kras zemlje je to!

Po sredi doline je potok šumeči
V katerem tisoče mi ribic miglja;
Ob straneh potoka so gaji cveteči
In v njih brez števila pa ptičic žviglja.

Prelepe so njive in pa senožeti,
Ki kažejo delo človeških naprav;
Se sveti darovi ne dajo prešteti,
Ki sprejme seljan jih z nebeških višav!

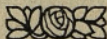
Se vasi prelepe še tukaj vrstijo
V katerih prebivajo dobri ljudje,
Ki zadovoljno in srečno živijo
Saj mir in ljubezen med njimi je le!

Po holmih stojijo pa cerkvice lepe,
V katere z doline hitijo ljudje ;
Da v njih osrečujejo svoje naklepe
In zraven hladijo si dušno gorjé !

Jaz tudi poprej se ne ločim doline
Le kadar ločitev bo slednja od nje ;
Naj ura življenja mi tukaj izgine,
Naj le v tej dolini trohni mi srce !

Prijatelji moji, me v grob pokopljite,
Ker v zemlji domači najrajši bi spal ;
In v moj pa spominek te črke pustite :
»Da zvest sem dolini do konca ostal !«

Pepelnični zvon

Le ven, le ven na prosto plan
Iz vernih hiš in koč!
Odmeva zunaj zvon glasán
Dol z line v temno noč!

Ta noč je res prav čudna noč,
Sprememba polnoči;
Utihne godba, ples je proč,
Ko zvon se oglasi!

Izginil je od mize gost
Od dobrih je jedi;
Ko zvon nam je naznanil post
Za štirideset dni!

Malika zvon je odpodil,
Ki motil je ljudi;
V popotnico mu odzvonil
Je spet za leto dni!

In v jutru zopet prav zarán
Se zvon oglasil je;
Odmeval glas je v hrib in plan
Ter zbudil vernike.

Je vabil v cerkev zvon ljudi
Pred tron Gospodov še ;
Da tam jih mašnik pepeli
In briše madeže.

Le zvoni pepelnični zvon
Do konca naših dni !
Ter vabi nas pred božji tron,
Kjer bomo srečni vsi !

Zvon sveti pepelnični ti
Boš vsem nam ti zapel ;
Ker tvoja pesem to doni :
»Da prah smo in pepel !«

Vzgleđ hvaležnosti

Oh, droben ptiček, revna stvar,
Kaj vendar tu čepiš ?
Li ni ti več za družbo mar,
Da sam zdaj tu ječiš ?

Oh, vidim pa, da si bolan
In skoraj zmrzel cel ;
Ni moči ti vzleteti v plan,
Ki sneg jo krije bel !

Glavico skrivaš pod perut,
Prav, kakor da bi spal ;
Saj mraz nikomur ni še krut
Dobrot nobenih dal !

Pa pojdi z menoj, ljubi moj,
Zdaj v hišo gorko k nam !
Da tam okreval boš takój,
Sem jaz prepričan sam.

Ko pride zopet cvetni maj,
Ti spet prostost bom dal ;
Da lahko zletel bodeš v gaj
Si sam družico zbral !

Potem sem lahko ga prijel
Ter nesel v topli hram ;
S tem revo smrti sem otel,
Kar prav gotovo znam !

Otožen bil je nekaj dni
In zraven malo plah ;
Ko dobre nas spoznal ljudi,
Mu zgine tudi strah.

In tudi peti nam začel
Polagoma na glas ;
Saj glad ga nikdar nevesel
Še mučil ni pri nas !

Prav dobro se imeli smo,
Vsem kratek čas je bil ;
Za ptička dnevi prišli so,
Da se je poslovil.

V zahvalo nam je hodil pet
Na okno vsaki dan ;
In, ko je prišla zima spet
Se ogne njenih ran.

Z veseljem ga sprejeli smo
Na prostor prejšnji svoj ;
Nam vnovič je začel glasno
Prepevati takój.

Takó je hodil nekaj let
V zavetje v zimi k nam ;
Zakaj da ni ga letos spet
Vam to v odgovor dam :

Je bil prav lep poletni dan
Ko zime strašne ni ;
Priletel smrtno je bolan
Ter v oknu obsedi.

Tam v oknu se je stisnil v kot
V katerem je zaspal ;
Se s tem zahvalil je dobrot
V spomin hvaležnost dal.

Se vsak za njega je solzil
In brisal si oči ;
Kakó nas ptiček je učil
Naj bomo tudi mi !

Pomagajmo si tudi mi
S hvaležnostjo povsod !
Le ona naj se naseli
Med trdosrčni rod !

Mladosti ni!

Čujte zbor vesel glasán
Sem iz gaja in polján
Prišel je veselja dan!

Prišel spet je ptičev rod,
Ki proslavlja vse povsod
S petjem pomladanski god!

Se raduje v cvetju gaj
Rož rodi milijone zdaj,
Mraza strašnega je kraj!

Vsaki grm je že zelen
Dol in breg je omlajen
Z gosto travo obsajén!

Res, je zopet prišlo vse
Le mladost pogrešam še
Lehko je, da pride še!

Čakam mirno pa zamán
Že od zore do poldán;
Pride mar v večer hladán!

Morda pride pa črez noč
Čakam zopet jo drugoč;
Toda noč je tudi proč!

Dan za dnevom čakam le,
Da pomlad izgine že ;
Malo upa že srce !

Več mladosti ni nazaj
Reče mi pomladni maj,
Sreče tvoje vse je kraj !

Z Bogom toraj mi mladost !
Z Bogom njena vsa sladkost !
Srečno, srečno vsa radost !

Plaho gledam še za njo
Več ne dojde je oko.
In je več nikdar ne bo !

Prišla bo pomlad !

Bo prišel čas ljube pomladi
Nje vsi bi se včakali radi
Zelena bo vsako drevó,
Vsak ptiček prepeval lepó !

Zelena spet vsaka bo veja,
Narava bo v cvetju odeja
Veselo bo vsako srce,
Izginile slednje solze.

Spet toplo bo solnce sijalo
Veselja obilo nam dalo ;
Ponehal bo krivca nemir
Izginil bo zime prepir.

Spet deklica zgodaj bo vstala
In cvetju se v vrtu smehljala ;
Bo pela tam zopet krasno
Zdravila si srce bolno.

Pastirček na paši bo ukal
Škrjanček pa v zraku se sukal ;
Vse sreče spet prišel bo čas
Pomlad bo vesela pri nas !

Še slavček se bode oglašal
In gnezdice mehko si znašal ;
Bo kratek čas delal si s tem
In s petjem pa drugim stvarjem !

Oj, to bo veselja zadosti,
Veliko spet nove mladosti,
In kaj pa bo z menoj — nevem,
Ker v mladost nazaj več ne smem !

Pred menoj jesen je že vela
Za menoj pa žena vsa bela,
Ki kaže mrtvaški mi prt
In grob že globoki odprt !

Pomlad je že moja odplula
Pač ura slova je prihrula,
Ki s cvetja rodila je sad
Za mojo preteklo pomlad !

Lastovkam v pozdrav

Oh, preljube, drobne ptice,
Srčno spet pozdravljam vas!
Točil takrat sem solzíce,
Ko ste zapustile nas!

Kadar ve ste odletele
V tople kraje in vesele,
K nam prihrul je mrzel sneg,
Da pokrtil je dol in breg.

Žalostno smo zimovali
Stiskal nas je grozen mraz;
Drugi ptiči trepetali
So od mraza tisti čas.

Ve pa srečne ste živele,
Čakajoč, da bi zletele
Na pomlad spet k nam nazaj,
V mili naš slovenski raj!

Varno letajte okoli,
Kjer vam le srce želi;
V hlevu in dvorišču doli
Vse povsod ste brez skrbi!

Svoja gnezda pa pripnite
Za obok ter zamašite
Tako, da bo nežni rod,
Se gojil brez vseh nadlog!

Pevajte nam tudi rade,
Da nam bode kratek čas!
Osrečujte naše nade,
Naj nas vaš tolaži glas!
Kadar zopet bo dospela
Jesen hladna, nevesela
Pride spet ločitve čas,
Da vzletite ve od naš!

Kakor zdaj ste priletele
Boste tudi za naprej;
Zopet boste žvrgolele
Raz dreves košatih vej!
Žalibog — pa sreča mila
Nas bo v hladen grob pokrila
Vam bo sijala pomlad,
Nas pa kril bo zemlje hlad...

Srečno toraj ostaníte
Naše drage ljubljenske;
Rade vselaj pozdravíte
Nam slovenske kraje vse!
Tudi nam življenje milo
Bode z nami v grob se skrilo,
Mine, mine hitro vse,
Srečno, drage ptičice!

Škrjančku

Oh, kako že visoko letaš,
Si rano pač se vzdignil v zrak!
Več tebi nikdo ni enak;
Tam venček slave Bogu spletaš,
Prodreti hočeš ž njim oblak.

Že, ko jutranja zarja počí,
Ti že pod meglami kričiš,
Se solnčnih žarkov veseliš
In zahvaljuješ se pomoči,
Ki jih od stvarnika dobiš!

Vesel pomladi si znanilec,
Katero s petjem ti slaviš;
In jo s hvaležnostjo častiš
Ter vročih solz si še gasilec
Nam trda srca omečiš!

Za gozde ni ti mar nobene
Pustiš pri miru senčni gaj;
Tam pojejo le drugi naj!
Po godu polja le rumene
Ker tam je tvoj rojstveni kraj!

Na polju tudi si osnuješ
Pod grudo svojo gnezdice

Jo skriješ v zemljo jamice!
Svoj nežni zarod oskrbuješ
Vse to lastnina tvoja je.

Ko kmetič polje obdeluje,
Ga tvoja pesem veseli;
Za teboj v sinji zrak strmi,
Si srce svoje osrečuje
In stvarnika s teboj časti!

In ko že mrzel veter brije,
Nesrečna zima pridrvi
Ter tebe v topli jüg podi;
Se tudi tvoja pesem skrije
Spomin ostane tvojih dni!

Pač kadar bode se zbudila
Ljubjena zopet nam pomlad,
Škrjanček zopet pridi rad!
Da bo se čula pesem mila
V sredini polja, njiv in trat!

Pritožba

Le suči, se suči tam v sinji višavi,
Škrjanček kriljati visoko nad nami!
In pesmico kroži, takó, da v nižavi
Že skoraj se svet nam predrami.

Le pevaj, le pevaj zdaj v rajski pomladi
V predragi, prelepi in nežni mladosti
Saj mi bi že tebe posnemali radi
V presrečni, brezskrbni prostosti.

Le kriči, le kriči škrjanček ljubljeni
Nad revnim zemljanom tam gor nad meglami!
In ti ga tolaži zdaj v sreči zgubljeni,
Ki išče jo vedno s solzámi.

Le kriči, le kriči tam gori tik neba,
Da slišal te bode še Oče nebeški;
In sprosi mu tudi, kar mu je potreba
V usodi sedanji mu težki.

Le nosi, le nosi škrjanček kriljati
Nad zvezdnato nebo pritožbe zemljana,
Da prišel rešenja čas bode mu zlati
In sužnost mu bode razdjana!

Moj vrtec

Moj vrtec je lepo ograjen
Z najlepšim gradivom sveta ;
Je s cvetjem dišečim obsajen,
Da sem ga vesel iz srca.

Ko solnčice zlato izhaja
In prve nam žarke poda ;
Že rožica v vrtu mi vstaja
Ter sladko se meni smehlja.

Se v vrtu pogosto sprehajam
In cvetje preblago gojim ;
Prilivam in ga okopavam,
Marljivo za njega skrbim.

Obljubim tem rožam v življenju
Ostati do konca vrtnar ;
Če v sreči, težavi, trpljenju,
Pač njih zapustiti nikdar !

Te rože so pesmice moje
In vrt pa je moje srce ;
Ki hočem do smrti jih svoje
Med narodnost sejati le !

To seme mi cvet je pognalo
Iz srca v premnogo srce,
Ki v blagi spomin bo ostalo
Med narodom poznega dné!

Sem v šopke povezal to cvetje
In dal sem ga križem sveta;
Najdražje to moje imetje
V spomin naj Slovenstvo ima!

Posvetna sreča

So ranega jutra se zbrale
Na vrtu tam, deklice tri;
Da bi si cvetličic nabrale
Najlepših, kar vrt jih rodi.

Že prva izbira cvetlice
Po gredicah in se smehlja;
Vesela si briše solzice,
Ker sluti, da srečna je vsa.

Jaz rožic bom lepih nabrala,
Povila jih v šopek krasán;
Ga njemu v tujino poslala,
Ki v srcu mi je zakopán!

A drugi na licu je brati,
Da nekaj srce ji teži;
Ker cvetja si hoče nabrati
Po željah, kakó se ji zdi.

Jaz tudi bom šopek povila
Ga ženinu dala v spomin;
In ž njim mu srce bom zročila
Pred Bogom nebeških višin.

A tretja ponosno pa pravi,
Ki šopek že v rokah drži :
»Moj ljubi je v rajski višavi
Po katerem srce mi plamti !

Jaz istemu sem obljubila
Zvestobo in čisto srce ;
Za ženina ga izvolila,
Da njemu zročujem gorjé !«

Se bliska v očeh ji solzica
Svetlejša, ko zvezda nebes ;
Ostati le hoče devica
Najsrečnejša zdi se zares.

Poglejte to cvetje ljubljeni,
Ki v šopekih zvezano je ;
Po mnenji se tako zdi meni,
Da tretji pač lep je črez vse.

Ker prva le v svoji mladosti
Življenja poznala še ni ;
A druga pa v urah bridkosti
Živeti le srečno se zdi.

In tretja ni iskala sreče
V navalih posvetnih strasti,
Katerim odkloni sloveče
Minljive zemeljske časti.

Če nisem uganil, ljubljeni,
Poročite, pišite mi!
Da stan med stanovi se vsemi
Le samski najlepše blišči!

Izpuljeni cvet

Je lilija bela prekrasno cvetela
Na vrtu zelenem vsred drugih cvetic ;
Med rožami vsemi je najbolj slovela
Kot čista podoba nedolžnih devic !

Vse druge okoli si venčajo glave
Pa vendar nobena ni lepa takó ;
Le lilija polna posvetne je slave
Le v njo se ozira najrajši oko.

Je prišla na vrtec pa deklica mlada
Pred lilijo belo takoj ostrmi ;
Nek strah jo pred cvetom miljenim napada,
Da solza za solzo z očes ji drvi !

Ah, ljuba cvetlica ti lilija bela
Oh, kako veselo ti tukaj cvetiš !
Oh, ko bi jaz rada še s teboj cvetela,
Pa meni cvet sreče utrgal je piš !

Če rayno si z vsemi viharji obdana,
Ki s teboj igrajo se večkrat navzkriž ;
Potem si z nalivi vse groze izprana
Pa cvetja izruti si pa ne pustiš !

Jaz vnémar pa cvet sem cveteti pustila
Če ravno svaril me je dragi moj brat;
Po njem se do smrti jaz bodem solzila,
Ker spulil ga meni devištva je tat!

Rožica na grobu

Me rožico glejte cvetečo,
Ki tukaj na grobu stojim ;
Objaviti hočem vam srečo,
V kateri veselo živim.

Me sapice rahlo mahljajo
In v sveti me vabijo ples ;
Viharji pa zame ne znajo,
Sem varna pred njimi zares.

Me juterno solnce pozdravlja
In rosa mi žejo gasi ;
Bučela ves dan me prosljavlja,
Ker med moj najslajši dobi.

Črez noč pa tja v jasne višave
Med zvezdice vpiram oči ;
Še lunica mi iz daljave
Pozdravov nebrojno želi !

Kdor vidi, pač vsaki me hvali
In pravi besede, rekoč :
»Naj blagor bo rožici zali,
Ki vživa tu sreč na tisóč !«

Jaz resno sem tukaj vesela
Pa kaj se pod menoj godi ;
Vso radost mi misel je vzela,
Da truplo pod menoj trohni !

To truplo je deklica mlada,
Ki mirno že mrtva leži ;
Gotovo, še vstala bi rada,
Pa preveč jo zemlja teži !

Je bila, kot jaz sem cveteča
Si pela je pesmi lepó ;
Pa tukaj posvetna ji sreča
Prepeva nagrobno slovo.

Je res, da ti dnevi so srečni
Ki tukaj jih jaz preživim ;
Pa kmalu mi bodo nesrečni,
Katerih čez vse se bojim !

Bo prišel pa krivec ledeni
Da tudi slovo mi bo pel ;
Oj, takrat gorje bode meni,
Ko bode življenje mi vzel !

V prah zemlje se bom spremenila
A več se zbudila nikdar !
Le majhen spomin zapustila
Vam sreče še svoje bom žar !

Se deklica bode zbudila
Iz spanja v življenje vam spet ;
Ah, mene pomlad je rodila
Le samo za enkrat na svet !

Nevesta

Mi venček na glavo pripnite,
Da zadnjikrat kinča me naj!
Ter blagoslov mi podelite,
Vas prosim še stariši zdaj.

Se moram od vas posloviti,
Oj stariši, sestra in brat!
In hišico to zapustiti,
Kjer vžila vse sreče sem sad!

Ta prstan, ki nosim ga v roki
Mi kaže življenja bridkost;
On danes mi bo v oporoki
Vzel samskega stanu sladkost!

Oj, srečno deviška mi leta
In z Bogom ti venček krasán!
Se meni drugačen zdaj spleta,
Ki s težkim bo križem obdan!

Ko tam pred oltar bom stopila
In ženinu dala roko;
Tam samski stan bom zapustila
Za vselej mu dala slovo!

Ni moči posvetne nobene
Več tega razveže nikar ;
Ne pekla še sile ognjene
To zna le nebeški vladar !

On s smrtjo to vez razločuje
Pošilja jo križem sveta ;
Le smrt črez to zvezo kraljuje
Le ona jo trgati zna !

Za gostijo na večer

Oh, kaj pa se vendar nicoj tu obhaja,
Da tako prekrasno že luč tam gori ?
In petje odmeva, se gode in raja
Ter se nenavadno veselje vrši ?

Je z rožami lepo okinčana hiša,
Da lahko se vsako srce veseli ;
Še kupic nalitih je sladkega vinca,
Ki tudi od luči se lepo blišči.

Sedaj pa še malo za mizo pogledjmo
Na nov in pa v zakon zaročeni par ;
To s prvim pogledom že lahko izvemo,
Da združila danes sta se za vsikdar !

Sta danes se v zakon zvestobe podala
In samskemu stanu pa dala slovo ;
Bog daj, da bi tako se vedno ravnala,
Da bi si zaslužila sveto nebo.

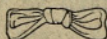
Oh, kaj se je tam v Galileji zgodilo
Kadar na gostiji sam Jezus je bil ;
Podajmo se tudi mi v njegovo krilo,
Da z nami se tukaj bo on veselil !

Ti ženin predragi zvestobo ohrani,
Od svetega Jožefa vzemi si vzgled!
Saj blagoslov božji imel bodeš v hrami
Ter lahko in mirno zapustil boš svet!

Nevesta, postala si zakonska žena
Si ženinu danes prisegla takó,
Da bodeš mu zvesta, v rečeh vseh poštena
Saj bode plačilo ti večno za to!

To smo zapeli zdaj ženin, nevesta,
Le k sreči ta pesmica vama naj bo!
In bodita vedno v življenju si zvesta
To skupno želimo vsi vama srčno!

Vse skupaj nas čaka velika gostija,
Katere nikoli več konec ne bo;
Saj nam jo pripravlja nebes tovaršija
Bog daj, da bi prišli vsi srečni na njo!

Moje sanje

Že davno tam v moji mladosti
Nekoč na zeleno pomlad ;
Sprehajal sem v senčni se hosti
Kjer vžival sem čestokrat hlad.

Po drevju šo pevale ptice
Po strugi pa vir je šumljal ;
Krog mene so cvele cvetljice,
Ki vzrastle iz zemlje so tal.

Pod senčnatim hrastom se vležem
Kjer mirno šepetal je vir ;
Da željam iskročim ustrežem,
Ki delale so mi nemir.

Se spanec takoj mi ponudi
In v sanjah zazibljem se ves ;
Katerim zdaj svet se mi čudi
Kakó so resnične zares !

Brž, ko sem zaspal se postavi
Človeška postava pred me ;
Ki želje takoj mi izjavi
S poklonom razkrite glave !

»To vzemi!« Mi pravi hvaležno,
To knjigo, to tinto, peró;
Vem tudi, da precej nadležno
Vse tvoje življenje ti bo!

V to knjigo si pesmice piši,
Ki skrite zdaj v srcu imaš;
Ter svojim potomcem zariši,
Da vrnil zdaj v zbor si se naš!

Zajamčim ti celo življenje
Da trud bo in sam nepokoj!
Ta naloga vsa je trpljenje
Pa vendar nikar se ne boj!

Vpokojen ne bodeš nikoli
In nikdar brezskrbno zaspal
Ker pesniški duh ne dovoli,
Da miren tedaj bi ostal!

In v sredi te vedne težave
Si venec nesmrtni boš vil;
Kateri iz tvoje bo slave
Se v narodnost s cvetjem razlil!«

Potem je govornik utihnil
In zginil mi je spred oči;
A meni duh pesniški vdihnil
Po žilah tekoče krvi.

Raz drevja šumeče valovje
Me spet je zbudilo na dan;
Hitel sem na svoje domovje
Ozdravljat neznosnih si ran.

Še proste res ure nobene
Od takrat ni našlo srce;
Nesrečne zares so za mene
Še bile so vsakega dne.

Naj bode črez dan li po noči,
Se pesmi takó mi rodé,
Da druge ne najdem pomoči,
Kot pero si vzeti v roke.

Sem voljno udal se usodi,
Ki večno rodi mi gorje;
Saj pesmi dovolj bo v posodi
Takrat, ko mi počí srce!

Beračeva smrt

Od hiše do hiše je lazil
Pozimskega dneva berač ;
Prav tako po snegu je gazil
Kot brazdo bi rezal orač.

Z napolnjeno malho mu sapo
Zapiral ledeni je mraz ;
Za silo pod strgano kapo
Si skrival je blede obraz.

Že križev si osem na rame
Gotovo pred kratkim je vzel ;
S to butaro hodil je v hrame
Si prosit to, s čim je živel.

Let več je kot dvajset preteklo
Odkar ga ni bilo v to vas ;
Kaj vendar ga zdaj je privleklo
Vaščani čudé se na glas.

Kako, da nikjer se ne vstavi,
Saj bil je tu nekdam doma ;
Prav naglo povsod se odpravi,
Če kdo mu kaj v milodar da.

Ko stopi pred hišo dotično,
Ki bila njegova je last;
Jo gleda takó nepremično,
Kot kako nevarno pošast!

Ko tako pretresen jo gleda,
Mu v prsih srce razkipi;
Po žilah se kri mu zaseda
Ter kakor omamljen stoji.

Govor svoj jecljaje je sprožil,
Ko prej se na svetu nikdar;
Iz srca krivice je zložil,
Na svetlo, kot kipe kipar.

V tej hiši sem suval očeta
Ga potoma vrgel čez prag;
V ta strašen zločin mi obeta
Vest kazen na vsaki korak.

Za uho tu mater sem vdaril
In brata zapodil od tod;
Za dedščino ga osleparil
Da sam sem od nje bil gospod.

V to hišo privedel sem ženo
Ničvredno krčmarjevo hči;
Katera za ceno nobeno
Pravice še poznala ni.

Je krčmo hotela imeti,
In z deco sploh biti doma ;
Ter dobro brez dela živeti,
Kar le se pošteno ne da !

Takó sva oba goljufala,
Da redek bil nama je par ;
Pa žalibog nisva spoznala,
Da delala sebi sva kvar.

Jaz vodo med vino sem mešal,
Da skupil bi večji denar ;
Pa kmalu sem pivcev pogrešal ;
Ni bilo za vodo jim mar.

In kateri na kredo so pili,
Prav rad sem z veseljem jim dal ;
Saj eno so večkrat platili
Jaz sem se pa skrivaj smejal.

Ko deca so večja postali
So kradli pa nama blago ;
Kar mogli, so vse razprodali,
Da brž je v pot rakovo šlo.

Let brž je toliko poteklo,
Da jaz sem na boben bil djan ;
Kar v srcu me hudo je peklo,
Da bil sem s te hiše pregnan.

Tedaj me je žena pustila
In deca razšli so se v svet;
A meni v tolažbo odkrila
Beraška je palica cvet!

Vse moje nekdanje krivice
So vedno mi vse pred očmi;
Bojim se le večne pravice,
Ki mi za življenjem sledi.

Med vsem se mi kriva prisega
Postavlja kot kip pred oči;
Ta kačja peklenska zalega
Mi grda sploh v srcu tiči.

Zato, ker mejaš sem prestavil,
In s sosedom tožbo sem vnel.
Nikdar mu ne bodem popravil
Kar sem mu s prisego odvzel.

Nato si berač je obrisal
Raz lica prav vroče solzé;
Kot s tem bi obljubo podpisal,
Da več pred to hišo ne gré.

Pod nebom so burje igrale,
Kod divji vršil bi se ples;
Berača od tam so spremljale
Na posteljo smrtno zares!

Potem, ko berač je izginil
Pa vnel se je takšen vihar ;
Ki škode je mnogo učinil
Ter spravil v strah sleherno stvar !

Kakó je to grozno neurje.
Izbruhnilo ravno ta dan ;
Ni pomnil še groznejše burje
Nobeden živeči vaščan.

Se k nebu je vsakdo oziral,
Se čudil in sklepal roke ;
Mar pekel se bode odpiral,
Li bliža se sodnemu dné!

„Se nekaj je moglo zgoditi!“
Pripomnil te stari Justin ;
Ki znal je vaščanom razviti
Že mnoge dogodbe spomin.

Se drugi dan vest je raznesla,
Da mrtev berač že leži ;
In v srca vaščane je stresla
Kakó za mejaš se drži.

Ga vest je pekoča še gnala
K prestavljeni meji nazaj ;
In posteljo tam mu postljala
Na kateri umrl je tedaj.

Mejaš še potipal je z roko,
Potem se spoddrkne takó :
Da rano na njem si globoko
Pri padcu je storil v glavo.

Že vemo, od kot je izviral
Te včerejšnje burje naval ;
Ko tamkaj berač je umiral
Vihar je najhujše divjal.

Takó so ljudje modrovali
Največ pa Justin je kramljal ;
Ki so kot preroka ga zvali
Ker vreme najbolj je poznal.

Saj pregovor stari že pravi
Jim stavil je često v načrt ;
Da, kako življenje se javi,
Ednaka najrajši je smrt !

Pošteno življenje leskeče
Se lepše, kot čisto zlato ;
V krivicah pa malo je sreče
In tudi nikdar je ne bo !

Trdosrčnež

V spomin se dogodba mi stavi,
Že skoraj čez trideset let;
Zdaj vest mi očita in pravi,
Da naj jo objavim med svet!

Sem dolgo jo skrivati moral
In molčati resno povsod;
Ko v grob je dotični odromal
Se da mi le zanjo povod.

V tem kraju gostilna je stala
V kateri živel je krčmar;
Ki z njega prevzetnost se brala
In bog pa mu bil je denar.

V tej krčmi nekoč so sedeli
Pri polnih kozarcih možje;
Ter svoje pomenke imeli
Sploh, kakor v navadi je že!

Krčmar jim je ravno razkladal
Bogastvo in svoje časti;
Jih često z besedami zbadal,
Da reveži njemu so vsi!

V tem nekdo je stopil skozi vrata
Bil vaški berač je zares ;
Iz ust takoj prošnja mu zlata
Odmeva do slednjih ušes.

»Jaz prosim zdaj gostje ljubljene
Za kakov najmanjši vas dar,
Kar boste podarili meni,
Vam zmanjka gotovo nikdar!«

Vse tiho in mirno je bilo,
Le samo krčmar je na glas,
Beraču posipal obilo
Psovki grdih v solznati obraz.

»»Poberi se grda nesnaga,
Ti stari razcapan lenuh !
Raj videl bi samega vraga,
Kot tebe sedaj potepuh!« «

Berač se izmuzne iz veže
In zunaj je malo postal ;
Od koder krčmarju priseže,
Da kazni ne bo izostal.

»Let več ti deset ne premine,
Da tudi boš siten berač ;
Bogastvo ko voda ti zgine
Boš tudi kot jaz potepač!«

Vsi pivci so čudo strmeli,
Krčmar pa še dalje je klel,
Jim pravi: » » Zdaj boste verjeli,
Kakó sem ga dobro oštel ! «

Let res ni deset še preteklo,
Ko srečam na cesti ga sam,
Da z malho na rami ga vleklo
Iz hrama ga zopet je v hram !

Od takrat se res mu obrne
Bogastvo in njegova čast,
Da v vodo tekočo se zvrne
Za vselej vsa njegova last !

Beraška je palica v roki
Peljala v prerano ga smrt ;
Mu prejšnji berač v oporoki
Postavil za njo je načrt !

To zgodbo res v srcu sem nosil
Po krajih zemeljskih dolin ;
Zdaj vendar med vas sem jo strosil
V poduk in pa v trajni spomin !

Dodatek

Naše domače žalostinke v trajni spomin .

Prva častivrednemu gospodu **Jožefu Vodušek**, bivšemu župniku pri Sv. Bolfanku v Slov. gor.

Druga in tretja mladeničema **Francu Ciglar** in **Janezu Marinič**, ki sta brž po vojaških naborih končala po nesreči svoje najlepše mlado življenje.

Četrta mladi ženi **Tereziji Pukšič**, ki je morala v najlepši dobi svojega življenja zapustiti svoje drage in se preseliti v neizmerno morje večnosti.

Jožef Vodušek †.

Oh, ovčice ljube iz Bolfanka fare
Poglejmo pred nami grob temen, zaprt!
Oblivajo solze nas mlade in stare,
Nam vzela pastirja je dušnega smrt!

To Vodušek Jožef, visoko čislani
Naš oče, učitelj, gospod in pastir;
So v dušnih potrebah nam bili ob strani
In dajali v srca pa blagi so mir!

So v štiri in štirideset letni starosti,
Posvetnim težavam podali slovo;
V tem svetem poklicu prestali so dosti,
Ki let osemnajst ga uživali so!

Saj božja naredba je tako storila
Da mi razločiti se morali smo;
Šest let jih je pri nas živeti pustila,
Potem preselila jih je pod zemljo.

Oh, kako je bila to nagla ločitev,
Da mogli smo vzeti od mrtvih slovo;
Ker v jutro so brali še sveto daritev,
Zvečer pa je bilo že mrtvo telo.

Saj vedno za srečo so našo skrbeli
Živeti učili so nas za nebo ;
V ljubezni smo vedno vsi skupaj živeli
Pa žal — da le kratko trpelo je to !

Kolikokrat grehe so nam odpustili,
Ko mi smo nesrečni žalili Boga ;
Po božji oblasti to vse so storili,
Zato smo hvaležni jim do srca.

Najbolj pa ti, ljuba mi šolska mladina
Si njihove nauke zdaj vtisni v srce !
Saj njihova želja je bila edina,
Da sreča bi občna obsevala te !

Vsi skupaj jim zbrani le radi želimo
Naj luč jim nebeška tam sveta gori !
Za krono zasluge Boga še prosimo
Naj jim se na veke na glavi blisči !

Se ločimo tukaj sedaj na tem sveti
Ko vstanemo nekdam se združimo spet ;
Daj tedaj nam večno Bog skupaj živeti
In sreče nebeške vsem vživati cvet !

Franc Ciglar †.

Kako bi bil človek na zemlji vesel,
In kako bi mogel si peti? —
Ker vedno nesreč bi vam dosti naštel,
Ki sploh se godijo po sveti!

Si mislimo, zdravi, da srečni smo zdaj,
Se nič nam ne more zgoditi!
Smrt pride in reče: »življenja je kraj,
Svet moraš sedaj zapustiti!«

Saj tudi Franc Ciglar se je poslovil,
Že v tri in pa dvajsetem letu;
Od svojih ljubljenih se je poslovil
V najlepšem mladeniškem cvetu.

K vojaškem naboru on bil je pozvan
To dolgo že vsem nam je znano;
In z drugimi fanti k vojakom odbran
Le nekaj ur bilo mu dano.

Z veseljem se zjutraj je z doma podal
Oh, saj je to zadnjokrat bilo;
Pri srcu si zdravem ni smrti nadjal,
Da stopil bo v grozno nje krilo.

Z voznikom peljajo se fantje domu
Njegovi nesreči naproti ;
Za zgodbo ne vejo in kakšna sploh bo,
In da jih smrt čaka na poti !

Tam veter klobuk mu je vrgel z glave,
On skoči po njega z voza ;
V trenutku za svoje življenje ne ve,
Navzoče objame pa groza !

On konjski udarec je taki prejel,
Da rosa ga smrtna oblije ;
V bolnišnico mora, kjer smrt je objel,
Mu ura tam slednja odbije !

Domači nesrečo briž zvedeli so
Ter hitro se k njemu podajo ;
So živega našli, pa spal je tako,
Da več ga zbuditi ne znajo.

Popisati žalosti take nevem,
Ki morali ste jo prestati ;
Ko mati in sestra navzoči pri njem,
Kdaj moral slovo je jemati.

On tukaj na zemlji zdaj vse je prestal
Izognil se vseh je bridkosti ;
On črvekom drobnim se v živež je dal
In dušo pa večni modrosti !

Zvonovi urbanski prepevali so
V doline so milo doneli ;
Naznanjali žalost, jemali slovo
Od znancev po fari so celi !

Pomislimo ljubi na mater srce,
Oh, kako ji vendar ne počí !
In kako prenesti zna tako gorje
Ter kje si naj išče pomoči ?

V imenu njegovem vas prosim sedaj,
Kar bodete radi storili,
Ker vem, da gotovo vas žalil je kdaj,
Da bi mu s srca odpustili !

Ne jemajte žalosti preveč v srce,
Ga ona iz groba ne zdrami ;
Oh, mati in očim, brat, sestrici dve
Bog bodi na vekomaj z vami !

Na mirodvor ptujski je bil pokopan
So sprevod mu lep naredili ;
Saj zadnjič od svojih bil tja je spremljan
Za vselej se tam razločili !

Mladini on pridnosti vzgled zapusti
Sorodnikom, sosedom srečno !
On mrtev tam v družbi mrtvaški leži
Spomin pa živel bó na večno !

Sem nepozabljivi mu venec izvil,
Povil ga z mrtvaškimi prti ;
Sem v srca ga mladim in starim zročil,
Spominjajte nagle se smrti !

Janez Marinič †.

Mladenči urbanski za vojsko odbrani
Jemali so žalostno z doma slovo ;
So s petjem otožnim v očeh pa s solzami
Podajali svojim in znancem roko.

Je dva in pa dvajset mladenčev odbranih
V tej fari jih tistega leta bilo ;
In dvema odprl se pa grob je prerani,
Oba po nesreči sta vzela slovo.

Nesreča Ciglarja že vsem nam je znana,
Smo tudi zapeli v spomin mu slovo ;
Saj smrtna pa bila je tudi ta rana,
Katero Marinič prejel je v glavo.

Brž Janez Marinič po svoji nesreči
Je v Gradec v bolnišnico bil odpeljan ;
Ni bilo pomoči mladosti cveteči,
Zdravniški trud k zdravju ves bil je zaman!

On tam v bolečinah premilo zdihuje
In zdravje zgubljeno nazaj si želi ;
Objokano mater v obraz poljubuje,
Ki tam mu v tolažbo je bila vse dni.

Je dva in pa trideset dnevov trpelo
Potem bolečin se je konec storil ;
Za večno pomoč ga tedaj je skrbelo,
Saj Jezusa dvakrat je tamkaj zavžil !

Še starši in sestra pri smrti so bili,
On zadnjikrat tam jim roko je podal ;
Prižgali mu svečo so v smrtni še sili
Potem pa je mirno med njimi zaspal.

Si mislimo lahko, da strašna je rana,
Katera zadela je starše v srcé ;
Nikdar več na zemlji ne bode izprana,
Bolela jih bode do zadnjega dné !

Edina tolažba jim bila je vzeta,
Katero imeli bi v starost v pomoč ;
Bil sin je edini, pa mogel je s sveta
Vso upanje zlato za vselej je proč !

So mrtvega zopet nazaj pripeljali
Sem v faro urbano iz Gradca nazaj ;
So tukaj k počitku v grob hladen ga djali,
Zvonovi so peli slovo mu tedaj !

On še pred odhodom se z doma poslavlja :
»Zdaj z Bogom in srečno ljubljeni moj dom !«
Premilo še hišo rojstveno pozdravlja
»Več nikdar v življenju te videl ne bom !«

»Zdaj srečno še oče in mati mi zlata
Tri sestrice ljube še z Bogom sedaj!
Nikdar več ne bodo odprle se vrata
Skoz ktere bi prišel jaz k vam še nazaj!«

»Mi sestrice ljube še rožic vsadite,
Naj mirno na grobu v spomin mi cvetó!
In rade obiskat me dostikrat prite,
Saj sploh se po bratovsko ljubili smo!«

»Zdaj z Bogom mladina urbanska ostani,
Oh, kako prepevali smo si lepó!
Vsa žlahta, sosedi, prijatelji znani,
Vsem rečem še srečno enkrat za slovo!«

»Še srečno, tovarši, vse Bog vas ohrani,
Kateri ste z menoj odbrani bili;
Oh, midva s Ciglarjem ne moreva z vami,
Vsi drugi pa zdravi k vojakom ste šli!«

»Mi v ena in dvajsetem letu je tekla,
Kot srebrni potok vesela mladost;
Pa prišla je smrt in besedo mi rekla:
Zdaj pusti najlepšo življenja sladkost!«

»Vse skupaj vas prosim sedaj odpuščenja
Domače in druge, ker žalil sem Vas!
Le molite zame zdaj vsi z usmiljenja,
Vam kličem premilo še z groba na glas!«

Oh, Jezus ljubljeni, ti vseh se usmili
Ter njemu in nam še to milost podaj!
Da bomo se enkrat vsi srečno zbudili,
Luč vživali večno vsi tam vekomaj!

Terezija Pukšič †.

Kakó so premilo doneli,
Zvonovi iz Bolfanskih lin ;
In pesem mrtvaško so peli
Nam žalosten dali spomin !

Kaj pesem pomeni doneča
In komu nov grob je odprt ?
Oh, žena tam mlada cveteča
Ovita v mrtvaški je prt.

Terezija Pukšič se poslavlja
In jemlje od dragih slovo ;
Jih zadnjokrat milo pozdravlja
Se s sprevedom spremlja v zemljo !

Je teklo že leto deveto,
Da možu je dala roko ;
A zdaj ji je bilo odšteto,
Da naj mu poda jo v slovo !

Njej čas se poroda približa
In kaj se zgodi žnjo — ne ve,
Da sveča življenja se niža
In smrt ji pot v grob napove !

S težavo so dete dobili
In ona pa grozno zboli ;
Zdravnika pokličejo v sili
Pa več jej pomagati ni.

V poslednjo tolažbo prejela
Je Jezusa Rešnje Telo ;
Potem se presrečna je štela,
Da prišla bo k njemu v nebo !

Na praznik Božični je vzela
Od svojega moža slovo ;
Ga zadnjič tedaj je objela
In mu je podala roko.

»Nesmem jaz več s teboj živeti
Se ura mi bliža nicoj,
Da morala bodem umreti
In se razločiti s teboj !

Sem ure te kratke ljubila,
Preljubi moj mož te srčno !
A zdaj pa te bom zapustila
Saj volja je božja takó !

In zdaj pa mi z Bogom ostani,
Otroka si uči lepó ;
Ter v srcu si vedno ohrani
Spomin na ljubljeno ženó !

Zdaj z Bogom, otroka ljubljena,
Po vama srce me boli ;
Ker vama še žalost nobena
Miru in srca ne kali !

Zdaj srečno še oče in mati
In srečno še sestra ti ;
Spomin si ohranite zlati,
Kakó smo pač srečni bili !

Vsem hvala še stari in mladi,
Vsa žlahta in sosedi vi,
Ki prišli sem k meni ste radi
Zdaj z Bogom ostanite vsi !«

Se noč je prav temna storila,
Njej v roki pa sveča gori ;
Ko ura devet je odbila,
Se v večnost od tod preseli !

Srce krvaveče vsem bije,
Se joče tam mož in solzi ;
Tam duši nebeška luč sije
In telo pa mrtvo leži.

Že v osem in dvajsetem leti
Je črvič nje truplo prevzel ;
Pač mlada je morala vmreti
In se spremeniti v pepel.

Sta z možem se rada imela,
Uživala zakonski mir ;
Za blagoslov hišni skrbela,
Ki sreče nebeške je vir !

Mi tudi se bomo podali
V grob hladen s teh solznih dolin ;
In našim prijateljem dali
Le kratek življenja spomin !

